

frist, som er tilstrækkelig i alle andre Tilfælde? Jeg skal erindre om, at Loven af 11te April 1890 først og fremmest har indskrænket den ordinære Appelfrist til henholdsvis 4 og 6 Maaneder og dernæst udtaler sig mod Oprejsningsbevilling til Forlængelse af Appelfristen, idet en saadan for Fremtiden ikke gives, undtagen hvor Omsændighederne særlig tale derfor. Dertil kommer endvidere en Bestemmelse i Loven om, at Oprejsningsbevilling heller ikke kan gives i visse Rækker af Tilfælde, og til at høre til disse Rækker af Tilfælde forekommer det mig, at dette Tilfælde i højeste Grad egner sig. Men i andre Tilfælde, hvor Bestemmelsen tilsigter en Oprejsningsbevilling, er den ogsaa given med bestemte Frister. Det vilde derfor være noget ret ukendt, om man her vilde indføre en ganske ubegrænset Ophævelse af alle Appelfrister, en Adgang til at rokke netop det, som skulde være naaet ved Bestemmelsen, nemlig den definitive Udsettelse af Pantebogen, som alle vedkommende maatte kunne stole paa. Jeg tror, at særlig denne Bestemmelse vil være meget vanskelig at optage i Loven.

Alberti: Lige over for den ærede Ministers Udtalelser skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Jeg kan ikke faa Øje for, at Ændringsforslaget under Nr. 1 skulde betyde en Indskrænkning i nogen af de Bestemmelser, som nu findes i § 3. Hele Anordningen i § 3 gaar netop ud paa at opstille en Række sideordnede Tilfælde, saa at den, som skal foretage en Indstævning, maa gaa alle Paragraffens Litra igennem og overalt, hvor han finder, at de Udtryk, som staa i Paragraffen, passe paa hans Sag, maa han gøre særlig Indstævning. Mit Forslag gaar derfor ud paa og kan efter min Overbevisning kun opfattes som en Udvidelse af Kredsen af dem, som skulle være særlig indstævnedes, og paa ingen Maade som en Indskrænkning. Og naar den ærede Minister mente, at det, som jeg foreslaar i mit første Ændringsforslag, allerede findes i Lovforslagets § 3 under Lit. a., skal jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Litra a i § 3 i Lovforslaget kun vil være at anvende, naar Servitutter i derom tinglæste Dokumenter udtrykkelig angives at være paalagte til Fordel for en fast Ejendom. Men som jeg sagde før, vil i en Mængde Købekontrakter og Skøder — her tales jo ikke om fremtidige Købekontrakter og Skøder, der blive affattede med dette Forslag for Øje, men kun om tidligere udfærdigede —

være paalagt en bortsolgt Parcel en hel Række Servitutter, uden at der staaer noget om, hvem disse Servitutter ere paalagte, om det er til Fordel for en Ejendom eller en Person.

Hvad det andet Ændringsforslag angaar, forekommer det mig, at der ikke kan tillægges den ærede Ministers Udtalelse derom nogen Betydning, thi medens den ærede Minister ganske vist har Ret i, at man ikke uden videre kan gaa hen og paalægge den servitutforpligtede ny Forpligtelser, som han ikke allerede har, maa man paa den anden Side tage i Betragtning, at hele dette Forslag, hvis det bliver til Lov, dog tillægger den servitutforpligtede en Række Rettigheder, han endnu ikke har, og ogsaa paalægger den servitutberettigede en Række Forpligtelser, han endnu ikke har. Naar der saaledes stiftes ny Ret mellem Parterne, synes det mig fuldt beføjet, at man til Gengæld for de Rettigheder, som tillægges den servitutforpligtede, som ikke kan faa Mortifikation, ogsaa paalægger ham ny Forpligtelser, navnlig naar disse ere af en for ham saalidet betydende Art som de, der her er Tale om. Her er nemlig ikke Tale om, at han skal tvinges ind i en Proces med den servitutberettigedes Fuldmægtig. Der er her kun Tale om, at ligesom der skal gives visse Personer særlig Indstævning, saaledes skal der ogsaa i visse Tilfælde gives den servitutberettigedes Fuldmægtig særlig Indstævning, og hvis denne imødekommer Indstævningen og giver Møde for som Fuldmægtig at varetage den servitutberettigedes Tary, er der ikke Tale om at paaføre den servitutforpligtede nogen Proces, han ellers ikke ifølge Sagens Natur burde taale.

Hvad Bemærkningerne til mit Ændringsforslag til § 7 angaar, har jeg allerede udtalt, at for mig stiller det sig saaledes, at det, som er og maa være den afgørende Betragtning ved hele denne Lov, er, at man sikrer Personen, hvis Interesse i Servituttens Opretholdelse er klar og indlysende, imod ved Forbigaaelse af dem ved Indstævningen at se deres Servitut forsvinde. Det forekommer mig rigtignok, at det er meget bedre, at det Tilfælde kan opstaa, at en Mortifikationsdom ikke faar den Betydning, den servitutforpligtede kunde ønske, end at det Tilfælde kunde opstaa, at en Servitut blev udslettet under klar og tydelig Tilsidesættelse af de udtrykkelige Regler, der ere givne i denne Lov. Den ærede Minister forstod ikke, hvorfor man her ikke kunde nøjes med den almindelig Appelfrist, hvorfor saadanne